

אהוד שמיר:

„אי אפשר לחיות בצילו של פסטיבל הכוכבים!“

עוד לא שכנו גליהפלו הגדול ביותר של השנה בבידור – פסטיבל הכוכבים – ובקושי דעכו הפירסומים אודות המיבצע הכושל והנוזקים שגרם לשוק הישראלי ולמוניטין שלו. וכבר מגיעה הפקה חדשה תוצרת-חוץ. מבטיחה ויומרנית. נשמע מתגרה בגורל? שאלות אלה ואחרות הפניתי לאיש העומד מאחורי המיבצע. אהוד שמיר. הוא מביא בימים אלה הפקה עתירת כוכבים ותהילה. הישר מבימות לונדון: „עד היכן יגיע מזלך?“

● **זה לא יומרני במקצת להביא הפקה יקרה שבזאת ארצה, בה סמוך לפלום הגדול?**

איני סבור כך. ההצגה שאני מביא לארץ זכתה בשבחים של הביקורת באנגליה, הידועה בחומרתה ובקריטריונים הגבוהים שלה. אני מאמין שמוצר טוב הוא טוב. כישלונות קודמים לא יכולים לשנות זאת.

● **פסטיבל הכוכבים סגם באמינות שהיתה למפיקים ולאמרגנים בארץ. מדוע שהקהל יאמין להבטחותיך?**

כן, אבל שם היה מדובר על הפקה שתוצאותיה לא היו מוכרות או ידועות. כאן מדובר בהצגה שרצה, בהצלחה ניכרת, מעל בימות הווסט-אנד באנגליה, וכשאני מוכר את המוצר – יש ליזכר, שמדובר במוצר שחוו בו המוני אנשים ונהנו ממנו.

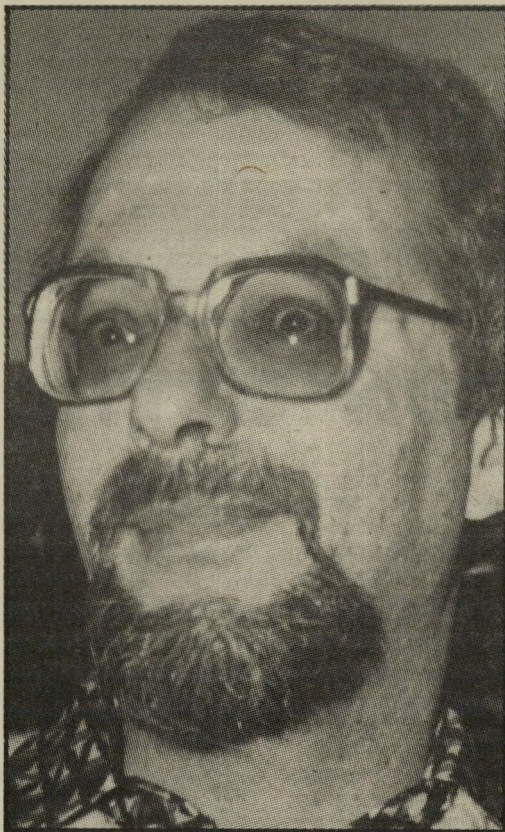
● **כמה עולה כרטיס ליחיד להצגה?**

18 אלף שקלים.

● **האין זה מיכשול נוסף שיכול להרתיע אותך? הרי מדובר במחזמר לכל המימשפה. ביקור של מימשפה שלמה במופע עלול להסתבך בהוצאה נכבדה ביותר.**

ההצגה רוברת, כמובן, אנגלית, כך שקלה-היעד שלה הוא ספציפי – תיירים, עולים חדשים וישנים, חובבי תיאטרון אנגלי. אני גם מאמין שחובבי-הבימה לא יירתעו מההוצאה.

פרט לכך, אי אפשר לחיות בצילו של פסטיבל הכוכבים ולהרים ידיים. חייבים להמשיך ולנסות.

יריב בן-אליעזר:

„בן-גוריון יישאר גם אחרי שהמרידורים יעלמו!“

„איני יודע אם לדויד בן-גוריון היה חוש-הומור, אולם מעולם לא ראיתי מחייך! בהכרזה בוטה זאת יצא השבוע השר הנצחי יוסף בורג. בעת כינוס שנערך בבית-התפוצות, לציון 99 שנים להולדתו של המנהיג האגדתי.

נכדו של בן-גוריון, יריב בן-אליעזר, דוקטור לתיק-שורת-המונים, לא גילה הומור כששמע על כך.

● **האם הוזמנת לציון יום-הולדתו של סבך?**

לא. לעומת זאת, הוזמנו, עלי-ירי המארגנים – המרכז ללימודים יהודיים וגורמים נוספים – יוסף נרבה, דן מרידור, הפרופסור יהושע ליבוביץ ואנשים אחרים שהיו, כנראה, קרובים יותר לתורתו.

● **אני שומעת טונים של מרידות בתשובתך. האם מדובר בעלבון אישי או בטענה עקרונית?**

יש פגם ביושרם האינטלקטואלי של המארגנים, שהזמינו אנשים אלה להרצות בדיון שכתרתו: „בן-גוריון – מנהיגות במבחן ההיסטוריה.“

מילא, אילו היה מדובר בסתם כינוס חגיגי, לציון יום-הולדתו ה-99. אבל לקיים כינוס המתימר להיות מדעי, בהשתתפות פסכודרענים, בעלי אדיאות אנטי-בן-גוריוניות ותיזות מעוררות ומגוחכות? הרי זה גרוטסקה!

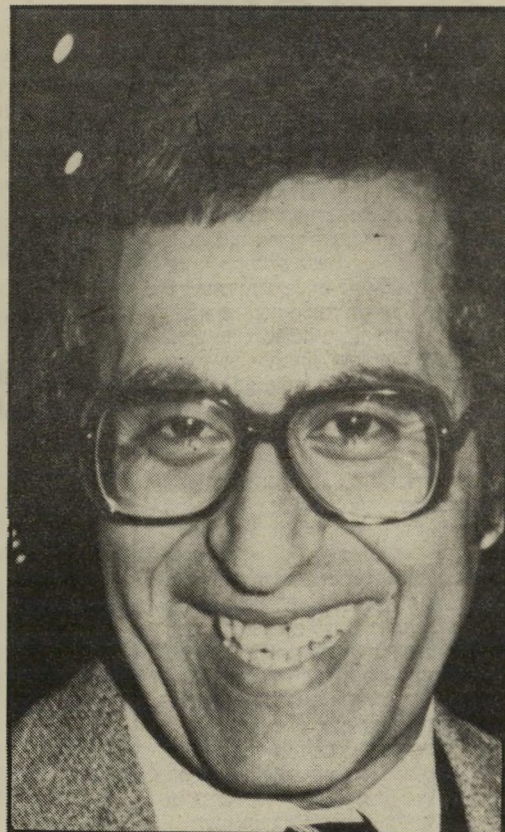
● **מדברייך משתמע, כאילו נעשה הדבר בזדון?**

לדעתי, היה כאן נסיון לפגוע בסבא שלי. בפירוש! אני רק יכול להתנחם בכך. שכל המרידורים, הנרבות, הליבוניזצ'ים ודומיהם ייעלמו חישקל מההיסטוריה, בעוד שבן-גוריון יישאר ענק.

אני חושב שתגובתי מוגזמת. איני מסוגל לגלות חוש-הומור, כאשר מופיעים אנשים. ששינאתם היא קרדום לחפור בו, ככינוס מכובד.

● **ובכל זאת, בעניין הצהרתו של בורג: לכפך היה חוש-הומור?**

אם הכוונה לכרזות מסוגה של סיבה-למסיבה – אז לא היה לו חוש הומור. אולם, אם הכוונה לדרך ראייה של החיים, אז אני סבור שלסבא היה חוש-הומור נדיה!

משה שחל:

„אני מבקר בקולנוע בערך פעם בשנה!“

אז אחרי שאזל מלאי הבדיחות על חיפה – עירם של הפועלים הישנים בלילות, כי הבקרים, מה לעשות, מוקדשים בחיפה האדומה לעבודה – מסתבר, אט-אט, כי חיפה היא גם מוקד לעליה לרגל של אנשי אמנות ותרבות מכל קצווי הארץ.

כך זה, לפחות, בחג-הסוכות, עת מתרחשים שם, מזה כמה שנים, שני אירועים חשובים ביותר בתחום זה – פסטיבל-הסרטים בחיפה עצמה ופסטיבל-התיאטרון בעכו השכנה.

בימי הפסטיבלים, נראית חיפה וסביבתה הקרובה כקרניבל ססגוני, וגם תושביה, הידועים בסבר-פניהם החמור ואורח-חיייהם השמרני, משילים את קליפותיהם ויוצאים לרחובות, לקחת חלק בחגיגה.

שוחחתי על כך עם אחד התושבים המפורסמים בחיפה, השר השאפתן משה שחל.

● **איך אתה, אישית, משתלב בחגיגה השנתית?**

בתור בעל מימשפה טוב, שלחתי את בתי החיילת ואת אשתי לחוות בסרט, במיסגרת פסטיבל-הסרטים. כרגע הן עוזבו את הבית. מכיוון שהיו ברשותי רק שני כרטיסים, נאלצתי לוותר לטובת הבת שחזרה לחופשה מהצבא ולהישאר בבית.

● **זה העניין היחיד שיש לך בהתרחשות התרבותית בקרבתך, או שמא תקח גם חלק נמרץ יותר ותיגש לראות הופעה?**

אני חושב שאלך לבקר בעכו. במיסגרת ביקור שערכתי שם לפני כשבועיים, ראיתי את התוכניות לפסטיבל והסתקרנתי. פרט לכך, יש לי גם עניין מיוחד בפסטיבל. טיפלי באטלייה של אמן שמט ליפול, ובודאי היה מתמוטט בחורף הקרב ובא. ארצה, ודאי, לחוות במרעייני בתוצאה של התערבותי.

● **משיחותי עם שרים וחברייכנסת מתקבל הרושם העגום שרבים מכם דוהרים קדימה, לעבר הפיסגה, מבלי ליטול סקס-זמן, לקרוא ספר, לראות סרט או הצגה.**

לבושתי, גם אצלי זה כך. המצב גרוע מאוד מהבחינה הזאת. הזמן היחיד שבו יוצא לי לבקר בסרט, למשל, זה בחופש-הגדול, כאשר אני הולך עם הילדים – ילדים? הם כבר גדולים! – לחוות בסרט. זה יוצא בערך פעם בשנה... מעין מסורת.

● **מהו הסרט האחרון שראית?**

אני לא זוכר בדיוק את שמו. סרט ש יאן פלמינג, אותו אני גם אוהב לקרוא. שוב, כשיש לי פנאי...

לפעמים אני מתכנן ללכת לחוות בסרט, יחד עם בני הולמוד בירושלים. אבל אז שהוא לומד, או שאני עובר, אכן, המצב שלי בתחום הזה גרוע.